

Fény sugar

Evangéliumi hitébrazító és hitméllyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Bétheli köszöntő.

A bétheli kapun megint beléptem,
és mint a fenyők az út két felén,
régii emlékek úgy léptek elém.

Valahol kedves, akácsoros utcán,
ahol először sütött rám a nap,
áll egy öreg ház. Ismerős falak.

De új bútorok és idegen arcok,
idegen virágok az udvaron:
néznek, hogyan idézem, akarom

a régi bokrot, a régi fákat,
a régi ízt, a régi színeket...
a régi kicsiny, szőke gyermeket.

Új szülőházam, Isten háza, Béthel,
milyen jó, hogy te mindig visszavársz.
A kút, a kapu, a fenyő, a ház,

a faljmondás és a futórózsa,
minden mint régi jóbarát köszön,
és úgy borít el az emléközön,

mint virághullató fák fehér szirma...
Itt, itt viharzott az a küzdelem!
Itt, itt vívott meg a Krisztus velem.

Itt, itt sugárzott fel nekem. Hívása
beteg szívemnek békét itt adott.
Es... és most újra Béthelben vagyok.

Szent ez a hely! Annyi áldó imádság,
bűnbánó, drága könny szentelte meg.
Ó, áldó énekkel köszöntelek,

úii szülőházam, Isten háza, Béthel!
Krisztus hívott. Ő vár. Ő van jelen.
Ő újít most szövetséget velem.

Régi emlékek szép szíromhullása
és testvérearcok mosolygása vár,
amikor visszahívsz... mert itt a nyár...

hajlik, fehéredik a rozs kalásza...
seregeljünk csak égi alkura:
munkást keres az aratás Ura.

T. E. d. t.

A reménységben örvendezők.*

Isten kegyelmének az ajándékait sorolja itt fel Pál apostol. Ezekről lehet megismerni a keresztyén embert. Ilyen ajándék az is, hogy a reménységben örvendezők lehetünk.

A reménységnek rendkívül nagy jelentősége van a világi életben is, a mi életünknek egyik pillére és erőforrása. A küzdők, a harcolók, a súlyos körülményekkel viaskodók igazi éltetője a reménység. A beteg másképp viselkedik, amíg reménysége van, a rab, amíg reméli a szabadulást. Ha nehéz a munkánk, ha erőfeletti, amit végeznünk kell, akkor is a reménység segít. A szülő is gyermeke jövőjébe vetett reménységgel hoz emberfeletti áldozatokat.

De a múltó dolgokkal kapcsolatos reménységek megszűnnek a múltó dolgokkal. Bennünket keresztyén nevünk, hivatásunk és hitünk egészen más reménységre hív el: az örök életre, örök üdvösségre a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ez a keresztyén reménység az élet igazi alapja. Jó, ha minden napunkon, s életünk utolsó órájában is ez a reménység egyik erőforrásunk.

A világi ember más dolgokba veti reménységét. A beteg ellenállóképességébe, mások összeköttetésekbe, gazdagságukba. Ezek az oszlopok nem állanak meg az élet viharaiban.

A zsidók világi reménységgel voltak az Úr Jézussal szemben is. Halljuk az emmausi tanítványok mélységes csalódásból fakadó szavait: »Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani az Izráelt.« Őket sem az egyetlen, igazi reménység töltötte be, amelyikben minden megváltottságának a tudatában élő, egész életét arra alapító keresztyén örvendezhet.

»A reménységben örvendezők legyetek!« A keresztyén reménység a hit megnyilatkozása, a hit virága. Boldog, akinek van reménysége, aki az élet sok nehéz harcában, bajaiban lelkének teljes reménységével tud Istenhez járulni. De ez a reménység önmagában senkinek sem lesz tulajdona, mert a reménység egyedül a Krisztusba vetett hit megnyilatkozása. A hit bízik az Istennek Krisztus által való kegyelmében, a reménység pedig várakozó hit, célját szilárdan szemmel tartja, s mindenben keresztül bizonyos abban, hogy elérí, amit Isten ígért és Krisztus megszerzett. Reménysége senkinek nincsen, akinek nincs hite a Krisztusban. Minden más csak hiú ábránd. Akkor foszlik szét, és juttat a legkeservebb helyzetbe, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá. Amíg hitünk nincsen, annyira távol vagyunk Istentől, hogy idegenek vagyunk minden áldásával, ígéréteivel szemben, és

hasztalan akarjuk magunkat bármivel bízni, végeredményben mégis reménytelenek maradunk. Mert a mi reménységünknek egyedül a Krisztusba vetett hit az alapja. Így mondja Pál apostol is: »Aki által dicsekszünk az Isten dicsőségének a reménységében.« Krisztus által, senki és semmi más által, egyedül Krisztus által dicsekedhetem az Isten dicsőségének reménységében.

Azért örvendező ez a reménység, mert bizonyos — sötét óráinkban, nehéz óráinkban, halálunk órájában is. Jób életében győzelem volt, amikor kimondta: »Tudom, az én Megváltóm él.« Ha a ti hitetek igazak, akkor tudjátok, hogy ha meghaltatok a Krisztussal, Vele együtt fogtok élni is. Bizonyos reménység ez, mert tényeken épül, Isten változhatatlan kegyelmén, változhatatlan akaratán. Ha ez a reménység valaha megtörik, soha ne keressük az okot rajtunk kívül, önmagunkban, a mi hitünkkel van akkor baj. Kívülről nem érhet semmi, ami elvehesse ezt a reménységet. Nem érhet olyan szenvedés, veszteség, amely Isten akaratát, kegyelmét, az Úr Jézus érdemeit megváltoztathatná. Jó tudnunk ezekben a rendkívüli nehéz időkben is, hogy ami most történik, Istennek életünkre, jövőnkre vonatkozó határozatait meg nem változtathatja, s azért szenvedések, nehézségek közt is örvendezők lehetünk a reménységben. »Várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését.« (Tit. 2, 13.) Hogy sok ember nem örvendező a reménységben, azért van, mert égi reménységét földivel cseréli fel, nem Krisztus Urunk dicsősége megjelenésére vár, hanem közbeeső és lényegtelen célokra adta reménységét. A sátán résen áll, hogy reménységünket elvegye. Az Úr meg is engedi a próbákat. Ő maga határozza meg, milyen szenvedéseken és nehézségeken át akar az örök cél felé vezetni.

Reménységünket az erősíti, ami a hitünket: az Ige, az imádság. Semmi nem zavarhatja annyira, mint ha szívünket beszennyezzük. »Akiben megvan ez a reménység Óiránta, mind megtisztítja magát, amiképpen Ő is tiszta.« Törje meg az Úr Jézus szent vére a bűn bennünket reménységünkötől megfosztó sötét hatalmát, hogy hitünk élő reménységgel legyen tele, s bizvást örvendezhessünk a mi reménységünkben.

Mohr Henrik.

Ne a szenvedésre nézettek, hanem a győzelmes Úrra!

Trudel D.

★

A gond imádságra készlet és imádság által üzőm el a gondot.

Melanchton.

★

Ahol a legrosszabbtól félsz, ott készítette el a legjobbat számodra Isten.

* A Fehé tagok konferenciáján elhangzott előadás rövid vázlatja.

Isten útjai.

Az apa munkás, szorgalmas tisztviselő volt, az édesanya négy-gyermekes családjában. Szeretettel, sok gond között nevelték gyermekeiket. Négy leány után végre megérkezett az első fiú, két év múlva a második. Boldogan dajkálhatta kicsinyeit az édesanya s gondok között is bízott abban, hogy aki a gyermekeket ajándékozta, segít felnevelni is őket. Az apa messze jövőbe szötte a terveket fiai sorsát illetőleg. Így telt el néhány év szorgos munkában, tervezgetések között. Az Úrnak célja volt ezzel a családdal s mindenkifelett közelebb akarta őket vonni magához. Először a kisebbik fiút szólította el a földről. Az édesanya szívében élő reménységgel Jób hitében nyugodott meg: »Az Úr adta, az Úr vette el, legyen áldott az Úrnak neve!«

Az apa minden reménye most már a nagyobbik fiú volt. Ő lesz az, akinek az életében meg kell valósulnia az eltervezett gondolatoknak. »Nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim.« Az előretörtetésnél nincs ott, mert nem lehet ott a Megváltó, Önélküle pedig »mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is«. Önélküle könnyű a lejtőre is kerül. A fiú pénzhamisítás miatt került fogházba. Most könnyebb volt a Megváltó dolga, mert a megalázott szív vigasztalást keresett és talált. Csodálatos orvos a Megváltó. Nála bűnökre bocsánat, megtérőnek kegyelem van.

Csendesen.

Látogatásaim alkalmával — írja egy városi lelkész — fiatal énektanárnő házába kerültem. Edesapját korán elvesztette, vőlegénye a háborúban esett el, ő maga nem régen súlyos betegségen esett át, s így nem tudott édesanyjáról és önmagáról gondoskodni. Milyen súlyos helyzet! Mit tegyek? Vigasztaljam őt? Nem fogja-e azt felelni: »Kerülne csak ön hasonló helyzetbe?« Isten indított s megkértem őt, hogy a szomszéd szobában álló zongorán egy éneket eljátszassak, ő pedig énekelje: »Uram, szeretnék csendesen lenni, mélyen, mélyesen. Nem mondani: igen vagy nem, hogy ez kicsiny, az nagy legyen.« Csendesen peregett a könnyek végig az arcán. Beszélhettem most már a nagy Megváltóról és imádkoztunk is. Isten újra lábra állította. — Evekkel később ez a tanárnő férjhezment s az Úr külső boldogságot is adott néki. S ha most ez a néhány sor kezébe kerülne, Isten üdvözlétének vegye, aki néki is azt mondta: »Örökkévaló szeretettel szerettelek téged.«

Nem egyszerre.

Egy napszámos ember napról-napra súlyos zsákokat hordott a vállán. Némelyik zsák súlya kétmázsát is kitett, amely az egész napon át néhány tonnára rúgott. Próbáld meg január 1-én megmondani ennek az embernek, mennyi súly emelése vár reá az egész esztendőben. Bizonyára megrémülne s azt felelné: lehetetlen! De ha emlékezteted őt arra, hogy ezt nem egyszerre kell felemelnie, hanem napról-napra és óráról-óra részletekben, úgy féelme eloszlik. — Mi emberek szeretjük összegyűjteni és számontartani szomorúságainkat, míg kétségbeesésünkben így nem kiáltunk: Hogyan juthatok ezen keresztül! Pedig egyszerre csak egy nehézséget helyez útunkba szerető mennyei Atyánk. Ahhoz az egyhez, annak az egynek az elhordozásához erőt is ad. Aki 200 kilométer utat gyalog tett meg, nem egy napon cselekedte, hanem lépésről-lépésre, türelemmel, kitartással és reménységgel. Így tartunk mi is ki a szenvedések között, míg Isten kegyelme jónak látja azt elvenni útunkból.

Nem az érzés, hanem a hit.

Még az igaz hívők is, ha azt látják, hogy mennyi igazságtalanság van ezen a világon, s hogy a gonoszok látszólag mennyire felül vannak, a kegyesek pedig mennyire elnyomottak, sokszor gondolják, hogy Isten elfeledkezett róluk, sőt egészen magukra hagyta őket. De az Úr ismeri az igazak útját. Az igazak előtt is elrejtett Isten ő. Mert az ő jobbja csodálatosan vezeti őket, úgyhogy ez nem az érzésnek és értelemnek, hanem a hitnek az útja, amely csak a sötétben jár és láthatatlan dolgokat lát. Ezzel szemben az istentelének, a gonoszok, mivel úgy érzik, hogy minden az ő akaratuk szerint történik, azt gondolják, hogy Isten ölében ülnek, aki senkit sem ismer, csupán őket. Azért ezt a verset: »Tudja az Úr az igazak útját; a gonoszok útja pedig elvész« (Zsolt. 1:6), lelki szemmel kell nézned, mert különben meg nem értheted. Mert várakozásra van szükség, hosszas várakozásra, mivel a szemünk előtt másként tűnik fel és sokáig tart, hogy az istentelének virulnak és elbuknak, ezzel szemben az igazak az ördög és a világ által gyötretnek, üldöztetnek és közülük sokan rettenetes módon gyilkoltatnak. Vajha ki tudnók várni! Azért légy csendben! »Hagyjad az Úrra a te údatad és bízzál benne, majd ő teljesíti.«

Luther.

Mi a békeség? Csend. Csend a szívben. Mikor nem aggaszt semmi, nem vádol semmi és boldog bizonyosságod van arról, hogy Isten veled van.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Júl. 16. Jer. 7:1—15. Márk 1:21—28. A tiszta igehirdetés következménye a tisztátalan lelkek felzúdulása. Ahol igazán megszólal a Lélek, ott a tisztátalan lelkek nem maradhatnak meg, futniok kell. Fájdalom, sok helyen nyugodtan meg tudnak maradni, mert az igehirdetés nem elég világos és határozott.

Júl. 17. Jer. 8:4—9. Márk 1:29—39. Jézus munkájának egy újabb ágával találkozunk itt, a beteg-gyógyítással. Résztvétel volt Ő a testi betegek iránt is, de ezeknek gyógyítása azért mégis inkább jelképes, reámutat arra, hogy Ő a lélek betegségeinek is orvosa. S minden munkáját az Atyával való szoros összeköttetés, az imádság hordozza.

Júl. 18. Esaiás 62:6—12. Márk 1:40—45. A belpoklosság legjobban példázza a lélek betegségét, a bűnt. S Jézus attól is meg akar és meg tud bennünket tisztítani. S a meggyógyult beteg nem tehet mást, mint hogy elhirdeti a nagy csodát, amely vele történt.

Júl. 19. Máté 9:35—38. Róm. 6:19—23. Márk 4:26—29. I. Tim. 6:6—12. Márk 2:1—12. Mennyire kitűnik itt, hogy Jézus előtt a lélek a legfontosabb. Mielőtt a beteg testet meggyógyítaná, bűnbocsánatot hirdet a betegnek. S az írástudók gyűlöletét éppen ezzel hívja ki. Hiszen bűnbocsánatra nekik is szükségök lett volna, de ezt nem akarták elismerni. S az el nem ismert bűn fulánkja ellenmondásra ingerli az embert.

Júl. 20. Zsolt. 74:1—11. Márk 2:13—17. A farizeusok ellene támadnak Jézusnak, de a vámszedők és bűnösök hozzásergelenek. Óáltala a bűnösök igazakká lesznek, a magokat igazaknak tartók pedig megmaradnak bűneikben. Csak bűneink meglátása és elismerése vezet el bennünket Jézushoz, s általa az üdvösséghez.

Júl. 21. Jer. 8:18—23. Márk 2:18—22. Jézus nem szól ellene a bőjtölésnek, csak nem teszi azt rideg szabállyá, törvénné. Bőjtölj akkor, mikor azt természetesen, örömmel tudod cselekedni, mikor a szíved indít reá. Ujtestamentom gyermeké vagy, viseld magadat aszerint.

Júl. 22. Jer. 9:11—23. Márk 2:23—28. A szombatot, vagyis szerintünk a vasárnapot is lehet őtestamentomi szellemben, rideg törvényeskedéssel ünnepelni, de lehet Jézus szellemében is, és ez az igazi. Ne a vasárnap uralkodjék fölötted, hanem Jézus, s akkor Ő megtanít a vasárnap helyes ünneplésére.

Júl. 23. Jer. 10:1—16. Márk 3:1—6. Jézus cselekedettel mutatja meg, hogy milyen a szombat helyes megünneplése. Gyógyítani a beteg testet, menteni a veszni induló lelket. Megrontják-e ezek a

cselekedetek a vasárnapot, vagy inkább megszentelik? Könnyű reá a felelet.

Júl. 24. Jer. 10:17—24. Márk 3:7—12. A sokaság mindig ott van Jézus nyomában, de nem lelki áldásokat keres csak testieket. Azért igyekszik Jézus időnként szabadulni tőlük. Aki a lelkét nem engedi meggyógyítani, az ne várjon Jézustól testi gyógyulást.

Júl. 25. Jer. 23:16—29. Márk 3:13—19. Jézus csak kicsiny csapatot választ maga legbelsőbb körébe. Ezekre akarja rábizni munkájának folytatását, mikor majd Őneki el kell távoznia a földről. Azert van ezeknek különösebb nevelés-szükségök. Jézus ma is kiválaszt és nevel olyanokat, akik mások vezetésére és nevelésére alkalmasak.

Júl. 26. Máté 7:13—23. Róm. 8:12—17. Máté 12:46—50. Csel. 16:16—32. Márk 3:20, 21; 31—35. Azok, akik csak test szerint tartoztak Jézushoz, de nem lélek szerint, nem értették meg Őt. Azt hitték, hogy nincs eszénél. Ma is tapasztalja ez sok hívó a maga családi körében. De ha rokonai félreérik és kigúnyolják is, Jézus testvéreinek vallja.

Júl. 27. Zsolt. 74:12—23. Márk 3:22—30. Az írástudók nem tudatlanságból üldözték Jézust, hanem rosszakaratból. A leggonoszabb rágalommal illették, hogy az őrdöggel van szövetségben. Ez már a Szentlélek ellen való bun, amely meg nem bocsáttatik.

Júl. 28. I. Kor. 8. Péld. 1:1—10. Már az őtestamentomi bölcs is tudta, hogy az Úrnak félelme minden bölcseségnek kútfeje. Mennyivel inkább tudhatjuk mi, akiknek kezében van az egész Szentírás, akik ismerhetjük a Megváltót, s akik a Szentlélek teljességéből nyerhetünk bölcseséget és hitet. Vétkezünk, ha ezeket el nem ragadjuk Isten kezéből.

Júl. 29. I. Kor. 9:1—23. Péld. 2:1—6. Isten kész minékünk bölcseséget adni, de elvárja, hogy keressük és kérjük azt. (Jak. 1:5—6.) Minden kincs drágább, ha fáradsággal jutunk hozzá. Amit nagyon könnyen kapunk, azt nem sokra becsüljük.

Júl. 30. I. Kor. 9:24—27. Péld. 3:1—12. Egyik legnagyobb veszedelmünk az, hogy magunkban bízunk. Elég okosnak, erősnek, jónak képzeljük magunkat arra, hogy megállhassunk az életben. Azért bukunk el újra, meg újra, míg meg nem tanuljuk hogy bizodalunkat egészen az Úrba vessük.

Júl. 31. I. Kor. 10:1—15. Péld. 3:27—35. Ha Istennel helyes viszonyban vagyunk akkor embertársainkkal szemben is eltaláljuk a helyes magatartást. Megtanulunk jót cselekedni, megbocsátani, mindenkinek javát munkálni. S mindebből reánk száll a legtöbb áldás.

V. Gy-né.